

Zdzisław Pakowski

HISTORIA WSI GNIAZDOWEJ OLSZOSKICH H. WILCZEKOSY

SŁOWA KLUCZOWE

Olszowa, Gutków, Olszowski, Bielina, Szweycer, Lewińska, Żmichowska, Glinka-Janczewski, Malcz, Bajończycy

Wstęp

Olszowscy h. Wilczekosy bywają zaliczani do szlachty sieradzkiej (Ruszkowski 2007: 7), zapewne z uwagi na ich późniejsze związki z Niechmirowem k. Złocze-wa czy Olszową k. Kępna, nie ulega jednak wątpliwości, że wzięli nazwisko od wsi Olszowa w dawnym powiecie brzezińskim ziemi łęczyckiej, położonej o 5 km na południowy zachód od Ujazdu k. Tomaszowa Mazowieckiego. Olszowa rozciąga się na równinie przeciętej rzeczką Pańkówką, dalej zwaną Bielina, która stanowi dopływ Czarnej, ta zaś Wolbórki. Dawniej od północy i południa otaczały ją rozległe bory, a w części centralnej wzdłuż doliny Pańkówki rozciągał się las łągowy z dominującą olchą czarną (olszą), od której najprawdopodobniej wieś wzięła swoją nazwę. Ziemie uprawne pozyskiwano przez karczowanie lasu. Reliktem tego okresu jest dawna nazwa Wólki Krzykowskiej (ongis części dóbr olszowskich), kiedyś Krczikowskiej od słowa „krcz”. Zdaniem prof. S. Zajączkowskiego nazewnictwo wsi oparte o terenowe nazwy własne dominowało w okresie osadniczym, który trwał do ok. 1250 r., początki wsi Olszowa datują się więc prawdopodobnie na ten okres. Założenie wsi jest owalnicą, której centralny punkt stanowił staw i położony obok niego wspólny plac. Olszowa była wsią rycerską, ale sąsiadowała z dwu

stron z dobrami kościelnymi Popielawy i Żywocin. Najwcześniejsza odnotowana w literaturze wzmianka o wsi pochodzi z 1379 r. z dokumentu biskupa włocławskiego Zbyluta Pałuki z Wąsosza, dotyczącego sołectwa w Żywocinie, w którym mowa o ziemiach Olschowy aż po „Czadrowimost” (Zajączkowski, Zajączkowski 1970: 13). Most ten nad rzeczką Pańkówką – Bielina leżał na trakcie Wolbórz – Rawa, a więc jest to prawdopodobnie miejsce przy skrzyżowaniu dzisiejszej drogi Wolbórz – Ujazd z drogą Maksymów – Bielina.

Okres Bielinów (1406–1445)

Okoliczne rody rycerskie: Wspinkowie z Będkowa, Gutkowscy z Gutkowa, Bielinowie z Woli Drzazgowej wcześniej osiągnęły status majątkowy pozwalający im nabywać okoliczne wsie i udziały w nich. Według ustaleń prof. T. Nowaka (Nowak 2004: 460) w 1406 r. Ścibor Bielin z Woli Drzazgowej kupił dział w Olszowie wart 30 grzywien od Klemensa z Wykna. Synowie Ścibora mieli już w posiadaniu kilka okolicznych wsi i przenieśli je w 1424 r. wraz z Olszową na prawo średzkie. Musieli więc znacznie powiększyć swój udział w Olszowie. W owym czasie Olszowa stanowiła wartość 500 grzywien i rozciągała się aż po Ujazd. W roku 1428 arcybiskup Wojciech Jastrzębiec ustanowił nową parafię w Ujeździe i przyłączył do niej m.in. Olszowę, która wcześniej należała do parafii w Małczu.

W roku 1445 Wojciech Bielin, syn Ścibora, wydał swoją córkę Dorotę za mąż za Jana z Gutkowa h. Wilczekosy i przekazał jej we wianie dział we wsi Olszowa wart 50 grzywien. Do herbu Prus II zwanego Wilczekosy należeli zarówno dziedzice Gutkowa, jak i Wspinkowie z Będkowa, świadczy to o ich pochodzeniu od osiadłych tu zbiegów pruskich.

Ten Jan z Gutkowa zaczął pisać się „z Olszowy” lub Olszowski i on to, z dużym prawdopodobieństwem, może być uważany za protoplastę rodu Olszowskich z Olszowy, o którym mowa. Kolejny Jan Olszowski dictum Gutkowski pojawia się w Metryce Koronnej w 1507 r. Chodzi tu zapewne o prawnuka Jana, męża Doroty.

Okres Olszowskich (1445–1824)

Od owego Jana, męża Bielinówny zaczyna się blisko czterystuletni okres panowania Olszowskich w Olszowie. Należy pamiętać, że we wsi w dalszym ciągu działały okoliczne, a nawet i dalsze rody szlacheckie. Udziały w Olszowie miała córka Ścibora Anna, żona Mikołaja z Bilanowa oraz Stanisław i Wojciech, rodowcy Ścibora. W roku 1510 udziały w Olszowie córek Wojciecha: Katarzyny, Jadwigi

i Anny wykupiła Ewa Lubiатовska, żona Mikołaja, wojskiego większego sieradzkiego. Lubiатовscy zresztą, przez wykupywanie ziem Gutkowa, doprowadzili do utraty swego gniazda rodzinnego przez Gutkowskich h. Prus i ich rozproszenia (Gutkowski 2003: 19).

Kolejne sukcesje dziedziców dóbr olszowskich są trudne do prześledzenia. Potomkiem w linii prostej Jana z Gutkowa w piątym pokoleniu jest Jan z Olszowy i Przesiadłowa. Wiadomo, że Jan miał synów Stanisława, Piotra i Marcina (Sławiński 2016: 107). Syn Piotra, Marcin pojął za żonę Elżbietę Modrzewską, córkę Andrzeja Frycza Modrzewskiego z Wolborza. Z tego małżeństwa zrodził się Walerian (1587–1650). Dotychczas Olszowscy zaliczali się do *nobilis*, czyli drobnej szlachty. Było tak i wtedy, gdy Walerian pojął za żonę Dorotę z Brzustowca z równie małożnacznego rodu. Ta jednak zmarła po roku (prawdopodobnie w połogu) i dopiero przez ożenek z Zofią Duninówną h. Łabędź ze Skrzynna i skoligacenie z rodami Duninów i Koniecpolskich (matka Zofii była z Koniecpolskich) Walerianowi udało się wprowadzić Olszowskich do grona *generosus*. Zapewne również on pokierował losem swojego potomstwa, przeznaczając je do stanu duchownego czy służby państwowej.

Z tego małżeństwa narodził się Andrzej Olszowski (1623–1677), późniejszy prymas Polski, i czterej z jego braci: Mikołaj, Krzysztof, Hieronim i Zygmunt, którzy piastowali ważne stanowiska w administracji koronnej i lokalnej.

Z uwagi na liczne udziały w dobrach olszowskich innych rodowców, również Walerian nie był jedynym właścicielem tych dóbr. Znany jest dokument z 1639 r. (AGAD 1639: 176), w którym częścią ziem olszowskich, spadkiem po zmarłym Janie (pochodzącym od Marcina, wcześniej wzmiankowanego brata Piotra, przodka Waleriana), dzielą się spadkobiercy – Stanisław, brat Jana, i Stanisław oraz Mikołaj, synowie Jana. Ciekawy ten dokument przytacza kilka ówczesnych nazw lokalnych, z których zachowała się nazwa ‘Nowina’ przypisana w dokumencie do obszaru od drogi Rudnik–Olszowa na południe, obecnie w formie ‘Nowizna’, oznaczająca wielką polanę leżącą na tym obszarze.

Schedę po Walerianie, który ostatnie lata życia spędził w Niechmirowie i zmarł tam rażony apopleksją, przejął najstarszy z synów Waleriana, Mikołaj (1619–1657). Po nim władał Olszową Marcin Konstanty (1653–1687). Marcin zadłużył majątek u A. Rusockiego na kwotę kilkunasztu tysięcy złp. W rezultacie, po jego śmierci wdowa musiała wydzierżawić Olszowę na trzy lata małżeństwu Sierakowskich, aby zaspokoić wierzyciela. Tym razem udało się spłacić dług, w przyszłości jednak podobny przypadek doprowadzi Olszowskich do utraty swej wsi gniazdowej.

Kolejno dobra olszowskie posiadał Józef Wiktoryn (1675–1712) i jego syn Stanisław (1704–1736). Jeden z jego dwóch synów Jan Nepomucen (1733–1784) pozostał w Olszowie, drugi zaś Antoni Jan (1726–przed 1775) przeniósł się do dóbr rodzinnych w Niechmirowie i zapoczątkował niechmirowską linię Olszowskich.

Syn Jana Nepomucena, Maksymilian (1763–1814), odnajmuje część dóbr olszowskich osadnikom niemieckim (powstaje wieś Maksymów), przyczynia się jednak do upadku rodzinnego majątku, gdyż znacznie zadłuża Olszowę. Po jego śmierci na dziewięć lat schedę po nim przejmuje syn Ignacy (1793–1823), lecz w tym przypadku nie jest już w stanie spłacić długu. Po śmierci Ignacego, na skutek roszczeń wierzycieli, jego bracia: Jan Chrzyciel (1802), Szymon Jakub (1798–1883) i Tomasz Ksawery (1794–?) zmuszeni są w 1824 r. sprzedać ojcowiznę. Transakcję nadzorowała i być może inspirowała rada rodzinna pod przewodnictwem Idziego Olszowskiego (1750–1830) z Krzeczowa. Tak kończy się okres władania Olszowskich w swej wsi gniazdowej.

Okres przejściowy (1824–1865)

Określenie „przejściowy” charakteryzuje okres dziejów Olszowy, w którym własność ta bądź została nabyta w interesach, bądź była zbyt krótka, aby można było mówić o zasiedzeniu.

Być może dlatego, iż sprawą sprzedaży Olszowy, jako leżącej w woj. mazowieckim, zajął się Trybunał Województwa Mazowieckiego, usytuowany w Warszawie, Olszowa weszła w orbitę zainteresowań nabywców warszawskich. W 1824 r. pojawia się tam jako nowy właściciel przedstawiciel klasy mieszczańskiej, obywatel Warszawy Józef Grzegorz Niemojewski. Kiedy cztery lata później Józef umiera, schedę dziedziczy jego syn Ignacy, fabrykant piwa i wódek. Nie wiadomo, na ile udało się młodemu Niemojewskiemu rozwinąć w Olszowie ich produkcję, ale wiemy, że istniał tam wtedy zarówno browar, jak i gorzelnia. Kiedy w 1833 r. Niemojewski rozwodził się z żoną Konstancją, wystąpiła ona do sądu o wydzierżawienie Olszowy, aby zaspokoić jej żądania alimentacyjne. Sąd jednak, na skutek roszczeń głównego wierzyciela zadłużonych dóbr olszowskich Ludwika Szweycera h. Zadora (1776–1835) z Woli Drzazgowej, sprzedał mu je za ułamek ich wartości (w 1820 r. wartość dóbr szacowano na ok. 300 tys. złp. – Szweycer kupił je za ok. 70 tys. złp.) i od roku 1834 staje się on właścicielem Olszowy. Ludwik Szweycer wkrótce umiera i od 1835 r. spadek dziedziczą jego synowie, Wincenty Korneliusz (1810–1872) i Michał (1843–1871). Michał jednak ma inne plany i opuszcza Olszowę, aby znaleźć się w końcu na emigracji w Paryżu. W Olszowie gospodaruje Wincenty wraz z żoną Heleną z Łabędzkich. Tu rodzą się ich synowie, Bronisław (1841–1921) i Michał (1843–1919), oraz córka Jadwiga Celestyna (1847–?). Szweycerowie są tu do roku 1859, kiedy to dobra olszowskie nabywa Wiktoria ze Żmichowskich Lewińska (1809–1899). W ramach rozliczenia oddaje ona Szweycerom swój majątek Rzeczycza i dopłaca różnicę 45 tys. rubli. Pięćdziesięcioletnia wdowa Lewińska zamierzała spędzić tu resztę życia u boku syna Ludwika, jego

żony Wiktorii, nb. swojej siostrzenicy, i wnuczki Pauliny. W tym okresie odwiedza ją tu często jej najmłodsza siostra, Narcyza Żmichowska, emancypantka i pisarka, oraz szwagier, generał Jakub Lewiński. O planach na spokojną starość świadczy ukończona w 1860 r. budowa nowego okazałego dworu zaprojektowanego przez znanego architekta warszawskiego Adama Idźkowskiego, a wzniesionego przez budowniczego Józefa Kubeckiego. Warto wspomnieć, że wcześniejszy dwór Olszowskich, stojący w tym samym miejscu, był drewniany, jedynie obłożony gliną i kryty gontem.

Kiedy wybucha postanie styczniowe, Ludwik angażuje się w nie i, niestety, schwytyany i skazany na zesłanie w 1864 r., zostaje wywieziony do Irkucka. Obie panie Wiktorie nie są w stanie dalej samodzielnie gospodarować w Olszowie. W roku 1865 Wiktoria Lewińska sprzedaje majątek nabywcy z Warszawy, emerytowanemu profesorowi Instytutu Gospodarstwa Wiejskiego i Leśnictwa (obecnie SGGW) i byłemu naczelnikowi Wydziału Lasów Komisji Przychodów i Skarbu KP, Kazimierzowi Glince-Janczewskiemu h. Trzaska (1799–1880).

Okres Glinki-Janczewskiego (1865–1884)

Kazimierz Glinka-Janczewski i jego druga żona, Cecylia Kunegunda z Arkuszewskich, gospodarowali w Olszowie w okresie finalizacji reformy uwłaszczeniowej cara Aleksandra II, zapoczątkowanej rok wcześniej. Na rzecz chłopów wydzielono z dóbr olszowskich grunty, za które Janczewski dostał rekompensatę w wysokości 4204 rubli. Pojawili się więc nowi właściciele ziemscy – chłopci. Wcześniej w Olszowie, zmuszeni do odrabiania pańszczyzny, mieli oni jedynie działki przyzagrodowe lub dzierżawili ziemię dworską.

Z drugiego małżeństwa miał Janczewski trzy córki: Marię Krystynę (1850–1928), Helenę i Łucję. W 1868 r. Krystynę pojął za żonę warszawianin, syn znanego lekarza Wilhelma Malcza, Julian Szczesław Malcz (1834–1902). Młodzi mieszkali w Olszowie i w niej współgospodarzyli. Kiedy w 1880 r. umiera Kazimierz, Olszowa pozostaje własnością wdowy, lecz już cztery lata później Julian Szczesław Malcz zostaje wpisany do księgi wieczystej jako właściciel.

Okres Malczów (1884–1931)

Julian Szczesław Malcz pochodził z warszawskiego rodu Malczów, który był spolonizowanym rodem niemieckim wyznania luterańskiego, wywodzącym się z Lommatzsch w Saksonii. Trzej bracia Malsch: lekarz Bogumił Konstanty oraz farmaceuci Adolf Ehrenfried i Karol August przybyli do Warszawy ok. 1790 r.

Syn Bogumiła, Jan Wilhelm Fryderyk Malcz (1795–1852), był wziętym lekarzem warszawskim (leczył m.in. Chopina) i społecznikiem. Jego syn Julian Szczęsław (1834–1902) w dniu śmierci ojca miał zaledwie 18 lat. Nie wiemy nic o jego wykształceniu, prawdopodobnie nie miało ono nic wspólnego z rolnictwem. Przez małżeństwo zostaje jednak ziemianinem. Z Krystyną ma pięcioro dzieci: Cecylię (1869–1952), Bolesława (1873–1927), Kazimierza (1871–1884), Władysława (1875–1922) i Lucjana (1878–1915). Udziela się jako sędzia gminny oraz członek kolegium kościoła ewangelicko-augsburskiego w Tomaszowie (Anon 1918: 36). Umiera w 1902 r. Majątek olszowski po ojcu przejmuje Bolesław. Dwaj jego bracia, a i on sam, oddają zasługi dla kraju: Władysław jako komendant I, a potem IV mirowskiego oddziału straży ogniowej w Warszawie, Lucjan jako podporucznik oddziału tzw. bająńczyków walczy na zachodnim froncie I wojny światowej, gdzie ginie pod Arras w ofensywie majowej 1915 r. w rejonie zwanym „La Targette”.

Bolesław zostaje wpisany do księgi wieczystej Olszowy w 1913 r., a więc dopiero 11 lat po śmierci ojca. W międzyczasie w 1906 r. żeni się z Leonią Zofią Wandą Moszyńską pochodzącą spod Winnicy. Gospodaruje w trudnym okresie światowego kryzysu ekonomicznego lat dwudziestych. Uruchamia w Olszowie krochmalnię. Pomimo trudności, działa społecznie. Przed wszystkim należy wspomnieć o tym, że kandydował do Sejmu Ustawodawczego w roku 1919 z okręgu 13 (Rzepecki 1920: 128). Co prawda, uległ wybraniu na posła Błażewi Stolarskiemu, znanemu działaczowi społecznemu z pobliskich Sługocic, ale został jego zastępcą w Sejmie. Ponadto działał jako członek założyciel piotrkowskiej spółki rolnej, elektor posłów ziemi piotrkowskiej, członek Łódzkiej Okręgowej Rady Opiekuńczej, członek Komitetu Sienkiewiczowskiego w Łodzi czy prezes straży ogniowej w Ujeździe. W okresie kryzysu Bolesław Malcz zaciąga szereg długów i dla ich spłaty stopniowo wyprzedaje ziemie olszowskie, tworząc tzw. kolonie Olszowy (w Olszowie nazywane „parcelą”). Z majątku zostaje jedynie ok. 312 ha ziemi. Mimo to, na prośbę mieszkańców na rok przed śmiercią ofiarowuje bezpłatnie morgę ziemi pod budowę szkoły, której budynek istnieje po dziś dzień. Przybity długami, umiera nagle w 1927 r. Dla majątku Olszowa zostaje ustanowiony kurator sądowy, który początkowo wydzierżawia posiadłość na rok, aż w końcu w 1931 r. sprzedaje ją na licytacji. Wdowa, wraz z córką Elżbietą i synami Zbigniewem i Stanisławem, przenosi się do rodziny w Warszawie, a ostatecznie, tuż przed wybuchem wojny, do Anglii.

Okres współczesny (1931–2017)

Wystawiony na licytację majątek kupiła w 1931 r. spółka cywilna: inż. Stanisław Cedroński z Tomaszowa Maz., Wiktor Ende z Tuszyna, Ignacy Adamski i Izydor Goldstaub. Ich plenipotentem został Leon Jabłoński z Zawady.

W dniu 6 września, kilka dni po wybuchu wojny, wieś została w znacznej części spalona przez Niemców, gdyż stanowiła przyczółek 43. Pułku Piechoty broniącego drogi na Tomaszów. W czasie wojny i okupacji dwór i zabudowania folwarczne nie ucierpiały, ale wycięto park dworski na opał dla chroniących się w zabudowaniach dworskich pogorzalców. W okresie okupacji, w 1940 r., większą część majątku wraz z zabudowaniami młyna i gorzelnii oraz budynkami folwarcznymi nabyli członkowie najbliższej rodziny Leona Jabłońskiego, resztę zaś grupa chłopów olszowskich.

Olszowa została wyzwolona 17 stycznia 1945 r. przez wojska I Frontu Białoruskiego. W czasie przejazdu kolumn wojskowych przez wieś została przypadkowo spalona stodoła Adamusów, ostatnie zabudowanie Kolonii Olszowa na granicy wsi Rudnik.

Po wojnie w pozostałości majątku gospodarował syn Leona, Henryk. Reforma rolna pozbawiła go nadmiaru ziemi poza ustawowymi 50 hektarami i budynkami. Znacjonalizowano młyn, który działał jeszcze przez kilka lat. Zabudowania folwarczne stopniowo rozbierano. Ostatnio właścicielem dawnego dworu (mocno przebudowanego) i resztek ziem dawnego majątku był syn Henryka, Hubert (zm. 18 października 2017 r.). Teren zabudowań folwarcznych zakupiła firma, która wybudowała w tym miejscu kurniki do hodowli drobiu. Inna firma wydobywa na Nowiźnie piasek budowlany.

Obecnie (październik 2017 r.) w sołectwie Olszowa, które obejmuje wsie Olszowa i Kolonia Olszowa, mieszka ok. 180 osób, a w granicach sołectwa leży łącznie 429,42 ha gruntów.

Zakończenie

Przedstawiono tu dzieje wsi Olszowa od początku istnienia źródeł piśmienniczych na jej temat, tj. od roku 1379, do chwili obecnej. Główną postawioną tu tezą jest twierdzenie, że ród, który wydał prymasa Andrzeja Olszowskiego pochodzi od Jana z Olszowy urodzonego w pobliskim Gutkowie. Dostał on udział w Olszowie we wianie swojej żony Doroty, córki Ścibora Bieliny. Zapoczątkował w ten sposób blisko czterystuletni okres władania Olszowskich w Olszowie. Okres panowania Olszowskich w tych dobrach stanowi ponad 60% czasu, który upłynął od pierwszej pisanej wzmianki o tej wsi do dziś. Można więc powiedzieć, że Olszowsky

związali się z tą ziemią trwale, doprowadzili do rozkwitu majątku oraz mieli tu z pokolenia na pokolenie swój dom rodzinny, a gdyby nie błędy Maksymiliana, prawdopodobnie pozostaliby w Olszowie na wiele dłużej.

Po blisko 400 latach okresu Olszowskich następuje okres nieustających zmian właścicieli i towarzyszącej im stopniowej degradacji. Kolejni właściciele traktują dobra olszowskie raczej jako inwestycję niż dom i ostoję dla siebie i swojej rodziny. Pozytywnie wyróżniają się tu Wiktoria Lewińska, Kazimierz Glinka-Janczewski i Malczowie. Ich praca i wysiłek pozwoliły dobrom olszowskim przetrwać, mimo przeciwności losu, i dopiero zmiana sytuacji politycznej po II wojnie światowej położyła kres istnieniu tych dóbr.

BIBLIOGRAFIA

Anon. 1918. *Tomaszów bohaterowi narodowemu*. Tomaszów Mazowiecki: nakładem Komitetu Kościuszkowskiego.

AGAD. Księgi grodzkie łęczyckie. 178, k.262–296v.

Gutkowski Kazimierz M. 2003. *Rawicze Gutkowscy z Gutkowic*. Warszawa: Wydawnictwo DiG.

Nowak Tadeusz. 2004. *Własność ziemska w ziemi łęczyckiej w czasach Władysława Jagiełły*. Łódź: Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego.

Pakowski Zdzisław. 2014. *Olszowa. Historia i ludzie*. Łódź: Wydawnictwo Księży Młyn.

Ruszkowski Andrzej. 2007. *Biskupi z Ziemi Sieradzkiej*. „Na Sieradzkich Szlakach” 2007, nr 2–3/86–87/XXII. S. 7–16.

Rzepecki Tadeusz 1920. *Sejm Rzeczypospolitej Polskiej 1919 roku*. Poznań: nakładem Wielkopolskiej Księgarni Nakładowej.

Sławiński Tomasz. 2016. *Olszowscy herbu Wilczekosy. Stan badań nad genealogią rodziny*. W: *Studia genealogiczne poświęcone pamięci Profesora Włodzimierza Dworzaczka*. Red. Andrzej Sikorski i Tomasz Sławiński. Warszawa: Wydawnictwo PIOMAR. S. 107–191.

Zajączkowski Stanisław, Zajączkowski Stanisław Marian. 1970. *Materiały do słownika geograficzno-historycznego dawnych ziem łęczyckiej i sieradzkiej do 1400 roku*. Cz. II. Łódź: Łódzkie Towarzystwo Naukowe.

Zdzisław Pakowski

THE HISTORY OF THE OLSZOWSCY NESTING VILLAGE OF THE WILCZEKOSY COAT OF ARMS

(summary)

The first written record of Olszowa, a village in Brzeziny district of Łęczyca province, comes from A.D. 1379. In the early XV century the village was owned by the Bielinas of Wola Drzazgowa and it is the family seat of the Olszowski family of Prus II (Wilczekosy – Wolfscythes) coat of arms, originating from the nearby village of Gutków. The Olszowski's were descendants of Prussian settlers, and descendants include the Primate Andrzej Olszowski. The property of the Olszowskis, in Olszowa dates from 1445 to 1824 i.e. almost 400 years. Since 1824 the ownership of Olszowa property is well documented in mortgage registers. Important people that lived in and owned Olszowa include Ludwik Szweycer and his son Wincenty – a January Uprising volunteer, Wiktoria Lewińska, a sister of Narcyza Żmichowska – a writer and feminist, and her son Ludwik Lewiński – also a January Uprising volunteer, professor Kazimierz Glinka-Janczewski, a forester, university professor and popularizer of forestry, and finally the Malcz family: Julian and his sons Bolesław – landowner and social activist, and Władysław – head of division of Warsaw firefighters and Lucjan – sublieutenant of the “Bayonnais”, who fell at the Western Front of the Great War.

KEYWORDS

Olszowa, Gutków, Olszowski, Bielina, Szweycer, Lewińska, Żmichowska, Glinka-Janczewski, Malcz, Bayonnais

